

FO(U)REVER 2

Editoriál

Milí čitatelia,

Teší ma, že znova dostávam možnosť prehovoriť za mnohých pomocou krátkych viet na úvod ďalšieho, nového čísla školského časopisu, v novom školskom roku.

Aj keď to nie je dlho, zaručene je to tak, že v našich životoch sa zmenilo mnoho. Tak - či onak, bez zmien alebo s nimi, každý, kto očami hoci len preletí tieto riadky bez očividného záujmu, tie dni a týždne nakoniec zvládol a prežil, bez ohľadu na to, aké boli a aké mohli byť. Je teda aj mojou, a snáď spoločnou radosťou, opäť držať v rukách zodpovednosť, ktorú treba prevziať- prispieť svojím kúskom maličkosti k tejto malej zbierke študentských radostí.

Emma Lacová II.A

Moje prvé dojmy

Ako keby to bolo včera, keď som sa musel rozhodnúť, či ísť na strednú školu alebo porušiť zákon o povinnej školskej dochádzke. Rozhodol som sa neporušiť pravidlá.

Dôvodov pre gymnázium bolo niekoľko: jeden z nich bol, že som ešte nebol rozhodnutý, respektíve nemal som vyprofilované špecifické oblasti mojich záujmov. Alebo ich bolo proste veľa. Preto ako ideálny výber mi vyšla škola, ktorá má široký všeobecnovzdelávací záber. Plán bol stanovený, jasný a hladký. No ako to väčšinou býva, objavili sa prekážky-prijímačky. Myslel som, že nastávajú skutočné problémy. No nebolo to také hrozné. Náročnejšia mi prišla slovenčina, ale to bude aj tým, že som vlastne nikdy v nej nebol preborník.

Tak som sa v septembri ocitol v Gymnázium Janka Kráľa. Bol som zaradený do triedy I.B, aj väčšina mojich priateľov zo základnej. Je nás podstatne menej ako áčkarov, no popravde mi to neprekáža. Prvé týždne boli také tiché. No postupne sme sa oľufkali a tvoríme dobrú partiu. Takmer so všetkými som si sadol. Podľa mňa sme chytili aj dobrú triednu a vyučujúcich. To nikdy nie je na škodu. Spočiatku ma prekvapilo, že väčšina hodín sa vyučuje každá v inej učebni. Na základnej to tak nefungovalo. No už som si zvykol na tento systém a teraz mi vyhovuje. Učebne sa mi páčia, každá je vybavená tematicky. Napríklad fyzikálna učebňa, tá ma fascinuje najviac. Tak dlho si dokázala zachovať svojho ducha. Je však pravdou, že je tam málo miesta pre nohy našej generácie, ktorá vyrastala na čínskej kuracine. Jedáleň je naozaj veľká, to platí aj pre telocvičňu. Môžem konštatovať, že s kvalitou jedálne,

po kulinárskej stránke, som dostatočne spokojný. Predsa je to len školská jedáleň. No najviac sa mi páči budova, a to jej štýl. Pripomína mi zlatomoravský Rokfort.

Okrem spomínaných atrakcií škola ponúka aj rôzne iné aktivity. Na niektorých som sa aj zúčastnil. Šachový turnaj som neabsolvoval, aj tak by som iste pohorel. Naopak, moja účasť na volejbalovom turnaji bola výhra. Na pozícii náhradníka som sa úspešne ulial.

Moje predstavy o strednej škole sa priebežne naplňujú. Verím, že gymnázium bude pružný odrazový mostík pre ďalšie štúdium na vysokej.

Michal Hudec I.B

Per Aspera Ad Astra Cez prekážky ku hviezdám

V každom čísle nášho časopisu predstavujeme výnimočných študentov, reprezentantov školy. V tomto čísle to bude **Peter Kňazík z III.A triedy**.

Na hodine literatúry sme rozoberali báseň z moderny, pre žiakov dosť obtiažnu, preto som metafory, epitetá hľadala väčšinou len ja. Pozriem sa na Peťa, s výčitkou, prečo sa nevenuje „môjmu“ textu a on mi odpovedal: „Prepáčte, pani profesorka, prosím vás, teraz som prišiel na jeden ľah a musím si ho napísať.“ Spozornela som, aký ľah? „Ty riešiš šach?“ „Nie, biliard.“ A tak sme sa dostali k biliardu. Zrazu sa predo mnou odkryla úplne geniálna osobnosť, ktorá v škole možno len „nedáva pozor.“

Peťo súhlasil a odpovedal na moje otázky.

Predstav svoju záľubu:

Druhým rokom sa aktívne venujem biliardu, v rámci ktorého hrám 2 typy hier, číslo 8 a 9.

Aké sú pravidlá hry?

V hre číslo 8 sú na začiatku gule rozostavané v trojuholníkovej pozícii, je ich 15 farebných a jedna biela. Celé gule sú číslované od 1 až do 7 a polovičné od 9 do 15. Guľa číslo 8 je čierna guľa, ktorá je finálna. Hráč si vyberá buď medzi „plnými“ alebo „polovičnými“ guľami, pokiaľ chce jeden z týchto dvoch druhov, musí trafiť 2 gule toho duhu a už sú jeho a zostanú mu do konca hry. Gule sú stavané v hornej časti stola, čierna guľa je v strede trojuholníka.

Cieľom hry je trafiť všetky gule svojho druhu a následne poslednú treba trafiť čiernu guľu do protihahlej jamy, kde trafil poslednú guľu svojho druhu.

Potom je tu hra číslo 9, v ktorej sú gule na začiatku postavené do tvaru kosoštvorca. V tomto type hry musí hráč postupne triafať gule v poradí: guľa č.1, guľa č.2 guľa č.3 až nakoniec poslednú guľu č.9. Vyhráva ten, ktorý trafi guľu číslo 9 do jamy ako prvý.

Toto nie je hádzaf kocku v Človeče, tu treba fyzika...

Všetko je to o fyzike. Je to hlavne o uhloch a rotácii. Asi najčastejšie sa využíva práve zákon "Uhol dopadu sa rovná uhlu odrazu." Počas celej hry je dôležité premýšľať si jednotlivé ťahy dopredu. Nie je podstatné len trafiť guľu, treba ju vedieť trafiť tak, aby som si prihral na ďalšiu a vlastne aj na tú si už treba špecificky prihrať, aby aj z nej som mohol pokračovať ďalej a nestratil som svoju výhodu. Vždy musím premýšľať minimálne tri až štyri kroky dopredu a nie len nasledujúci strk.

Tvoje najväčšie úspechy?

Aktuálne som držiteľom svetového rekordu v rýchlosti trafení 15 gúl z rozrazovej pozície. Na tento rekord som veľmi hrdý, pretože ma stál veľa energie, úsilia a v neposlednom rade aj veľa času. Ale ako sa hovorí, trpezlivosť ruže prináša. Taktiež považujem za veľký úspech, paradoxne síce prehru 6-4 v jednom zápase, ale bola to prehra proti ôsmemu najlepšiemu hráčovi Slovenska, ktorý sa biliardu venuje viac ako 30 rokov.

Dá sa zladíť tréning a škola?

Mám to šťastie, že biliardový stôl mám doma a prakticky môžem trénovať kedykoľvek. Keď som vlani začínal, tak biliard bola úplne prvá aktivita, ktorú som robil hneď, ako som prišiel zo školy. Zvykol som ho hrať aj 6-7 hodín denne, ale potom to tak aj vyzeralo v škole, takže som to musel obmedziť na také 2-3 hodiny denne, aby zvýšil čas aj na učenie. Ale teraz už časovo zvládam školu aj tréningy.

Aké sú tvoje životné ciele? Čo ti biliard dáva?

Tak biliard bol už od detstva najväčšou vášňou. Od mala som využíval každú šancu, kedy sa ho dalo hrať, či už to bol nejaký podnik, hotel alebo hocikde inde. S ocinom sme si vždy na nejakú hodinu zahráli. Už od mala vo mne driemal talent videnia, kam mám danú guľu trafiť, aby som ju trafil do

jamy. Na tomto športe sa mi páči to, že keď som na ľahu, jediné, čo ma dokáže poraziť, som ja sám. Veľakrát rozhodujú maličkosti, milimetre. Bol by som rád, keby sa mi podarilo jedného dňa sa biliardom živiť.

Ešte sa venujem...

...aj takzvanému Artistickému biliardu. Je to divácky najobľúbenejšia disciplína. Nikde vo svete v nej nie sú zápasy, takže je to prezentované iba vo forme videí. Každý "trickshot" má svoje špecifické postavenie gúľ. Trafiť 6 gúľ jednou ranou? Žiaden problém. Je to mnohonásobne ťažšie ako klasický biliard, ale je to atraktívnejšie. Na Slovensku sa tomu nevenuje nikto v takom rozsahu ako ja.

Také všeobecné...

Aktuálne ma v živote nič nenapína tak ako biliard. Vášeň k nemu je stále taká istá, ako keď som ho hral prvýkrát. Milujem ten pocit, keď potopím guľu do jamy. Taktiež keď viem bielu trafiť tak, že to až vyzerá, že popieram fyziku. Ľudia mi hovoria, že to hrám excelentne, že sa na to veľmi dobre pozerá. A moje videá si dokážu pozerať stále, pričom nechápu, ako som to dokázal spraviť. Ja na to len hovorím: "Cvičenie robí majstra".

Môj najlepší moment sa asi odohral v zápase proti tomu ôsmemu pánovi na Slovensku. Bol to posledný zápas prvého kola a dlho sme hrali, takže sa okolo stola kde sme hrali, zoskupilo asi 20 ľudí. Bol som na ľahu a tágom som ukazoval, ako to chcem zahrať. Bol to strk, ktorý keby som doma skúšal, tak dám 1 z 10 pokusov. Len som zozadu počul - to nemôže trafiť, to je nemožné. Prešla chvíľka, zahral som strk a vyhral som hru. Keď som potom počul asi od troch ľudí, ktorí tiež mali už vyše 20 rokov nahraté: "Je to génus, niečo nové prišlo na scénu," vedel som, že tie mesiace tréningov sa vyplatili a dostal som aplauz, ktorý som v živote ešte nedostal a to bol určite jeden z mojich najlepších okamihov v živote.

Biliard mi dal trpezlivosť, naučil ma nevzdať sa, aj keď to doslova 1000 krát nevyjde, raz to určite vyjde. Pri tom Artistickom biliarde som si musel zvyknúť na to, že som napríklad potreboval trafiť 4 guľe jednou ranou zo špecifickej pozície. Keď som trafiť 3, tak som si to musel znova nastaviť, čo zabralo tak 2 minúty a znova. A znova to nevyšlo a znova to nastaviť. Prešlo 5 hodín a po vyše 100 pokusoch to vyšlo a mohol som si ísť konečne ľahnúť s tým pocitom, že som to nevzdal a dotiahol do konca.

Takto isto to bolo aj s tým svetovým rekordom. Nastavil som si gule a rozrazil som.. nepadlo nič, tak znova to nastaviť. Rozstrelil som, trafil som 2 gule, ale ostatné zostali na stole vo veľmi zlých pozíciách. Vedel som, že nie je šanca dotiahnuť to, takže znova nastaviť... A takto sa to tiahlo jeden presný mesiac, každý deň nespočet pokusov, každý deň vyše 2 hodiny pokusov. Demotivácia bola obrovská a nechuf do toho tiež, ale to by som nebol ja, keby som sa vzdal. Prekonal som ho, stal som sa svetovým rekordérom, aj keď to trvalo pre mňa nekonečne dlho.

Všetko, čo som si zatiaľ stanovil v biliarde, som dotiahol do konca. Nikdy som sa nevzdal. "Ten svetový rekord neprekonáš, ani keby si to skúsil 1000-krát". A mali pravdu. Chcelo to viac a nakoniec to bolo niečo viac ako 1500 pokusov. "Je to svetový rekord, to nemôžeš prekonať, ten človek je v tom najlepší na svete. " Ja som povedal, že teraz je, ale daj mi čas a o tento post príde. A stalo sa, **teraz tento titul patrí mne.**

A tu je ten obrovský rozdiel, keď mi ľudia hovoria: "Ako dokážeš mať na to nervy, ja by som to maximálne po troch pokusoch vzdal." Ja som iný, ja neprijmem prehru.

Podpora od ľudí je obrovská, takú som nikdy nečakal, ten Artistický biliard som začal robiť hlavne pre to, lebo ľuďom sa to páčilo a podporovali ma ďalej ešte viac. Povedali m, aby som si založil na YouTube kanál. Začali ma podporovať aj úplne neznámi ľudia. Už sa mi aj stalo, že som stretol fanúšika, ktorý chcel podpísať aj fotku so mnou. Bol som extrémne šťastný z toho momentu.

"Ako to všetko dokážeš, a nie jednu neveriteľnú vec ale tucty? "

Lebo ja som Peter Kňazík. Všetko sa dá, aj keď to vyzerá neveriteľne, nedokončiteľne. Mojim poslanstvom je ľudí baviť biliardom a dokazovať, že sa dá hocičo. Pokiaľ má človek odhodlanie, výdrž, trpezlivosť, tak dokáže veľa. Mne nikdy nič z tohto nechýbalo a mám toho ešte oveľa viac.

Per Aspera Ad Astra...

Pozrite si, uvidíte a popremýšľate.

Môj YouTube kanál: https://www.youtube.com/channel/UCkHADreJW864HYDAzb_pCxA

Moje kráľovstvo

/Umelecký opis/

Každoročne píšú druháci kontrolnú slohovú prácu – umelecký opis. Priznám sa, už sú pre mňa veľmi ťaživé vyjadrenia typu: cestička, vodička, lúčka...No v II.A som v tomto polroku čítala umelecký opis, ktorý som počas 30-ročnej praxe ešte nečítala. Je to umelecký opis traktora. Oliver nemusí vypisovať „ódy“, z textu úplne dýcha vôňa garáže a traktora. Tak sa začítajte a možno inšpirujte.

Po prejdení cestičkou medzi rozkvitajúcimi záhonmi kvetov, ktoré pohľadia nielen oči ale aj dušu, sa mi naskytne pohľad na „Moje kráľovstvo.“ Je ním moja garáž. Miesto, v ktorom prežívam akékoľvek emócie, ktorých pri opravách nie je málo. Dôverujem jej natoľko, že som jej dal pod ochrannú ruku svoj traktor. Veľké hnedé dvere skrývajú miestnosť s poličkami, regálmi a stolíkmi dookola. Uprostred miestnosti hrdo stojí traktor. Hneď po otvorení dverí vidím radosť v jeho uprenom pohľade na mňa. Svetlé biele steny garáže zdobia plagáty rockových kapiel, modeliek a najnovších modelov od firmy Zetor. Police len sťažka stoja pod váhou kľúčov, kladív, náradia a náhradných dielov. Garáž je od domu oddelená, preto jediní spolubývajúci sú myšky a pavúky. O zábavu a veselú nôtu sa starajú dvaja usilovní muzikanti, dva malé repárky, ktoré hrajú podľa mojej nálady. Garáž je práve to miesto, do ktorého sa vraciam rád, i keď ma tam čakajú povinnosti, hoci sú pre mňa príjemné. Vždy odtiaľ odchádzam smutný a teším sa na ďalšie stretnutie.

Oliver Katrinec II.A

ŠPORTOVÉ ÚSPECHY

V tomto polroku sme dosiahli výrazné športové úspechy. Sme veľmi radi, že najviac sa o ne zaslúžili naši prváci. Preto vám ich predstavíme.

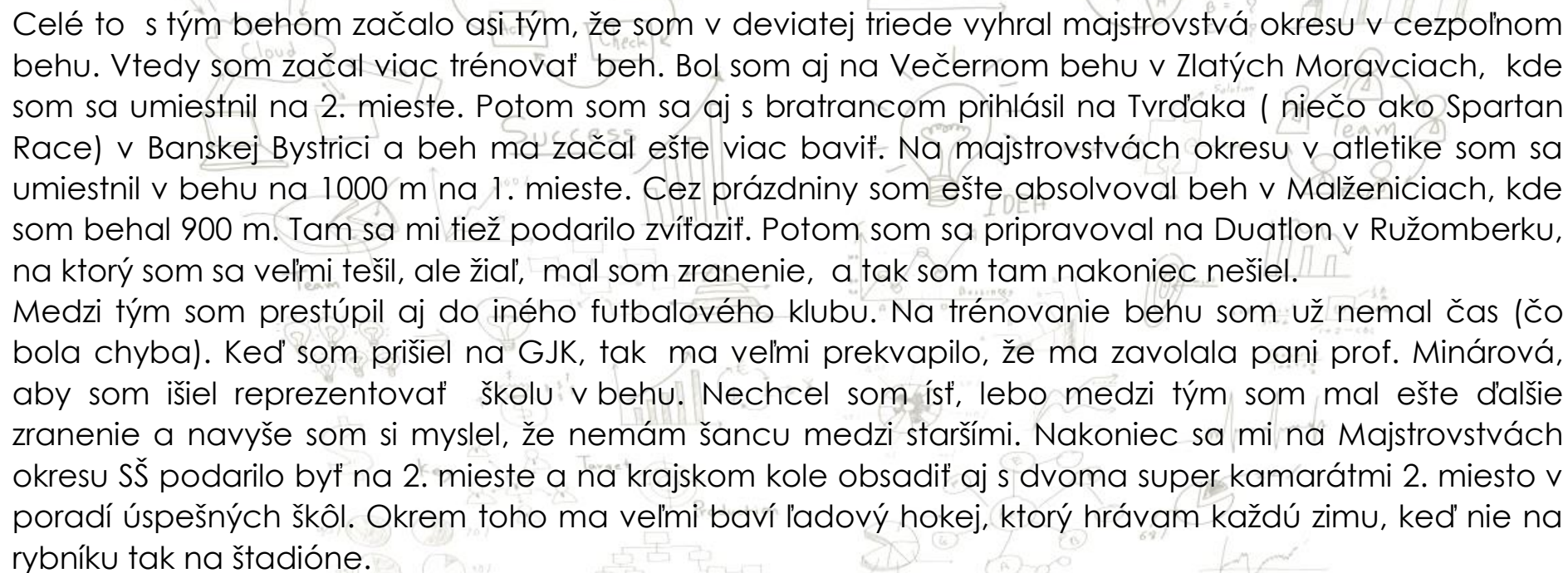
Simon Kruľák 1.B

Športu sa venujem od detstva, je to môj život. Na ZŠ som hral futbal, florbal, vybíjanú, stolný tenis, robil som karate a venoval som sa aj behu. V gymnáziu mi zostal futbal, florbal, beh, pribudol mi volejbal, basketbal. Futbalu sa venujem aktívne, pravidelne trénujem štyrikrát do týždňa. Moje doterajšie najvýraznejšie úspechy som dosiahol v karate, v rokoch 2009-2011 som bol trikrát majster Slovenska v karate. Šport mi dáva toho veľa, a to najdôležitejšie je dobrý pocit, že niečo robím pre svoje telo. Pri športe sa vždy odreagujem a užijem si ho naplno. Musím povedať, že veľmi mi pomáha podpora rodičov, ktorú si nesmierne vážim.

Mojím životným cieľom je teraz v prvom rade dobre zmaturovať a ísť na dobrú vysokú školu.

Marek Brenkus I.A

So športom som začal už na ZŠ. Začal som najprv behávať a neskôr hrať futbal. Ale bral som to len tak, aby som vyplnil čas.

Celé to s tým behom začalo asi tým, že som v deviatej triede vyhral majstrovstvá okresu v cezpoľnom behu. Vtedy som začal viac trénovať beh. Bol som aj na Večernom behu v Zlatých Moravciach, kde som sa umiestnil na 2. mieste. Potom som sa aj s bratrancom prihlásil na Tvrďáka (niečo ako Spartan Race) v Banskej Bystrici a beh ma začal ešte viac baviť. Na majstrovstvách okresu v atletike som sa umiestnil v behu na 1000 m na 1. mieste. Cez prázdniny som ešte absolvoval beh v Malženiciach, kde som behal 900 m. Tam sa mi tiež podarilo zvíťaziť. Potom som sa pripravoval na Duatlon v Ružomberku, na ktorý som sa veľmi tešil, ale žiaľ, mal som zranenie, a tak som tam nakoniec nešiel. Medzi tým som prestúpil aj do iného futbalového klubu. Na tréningovanie behu som už nemal čas (čo bola chyba). Keď som prišiel na GJK, tak ma veľmi prekvapilo, že ma zavolała pani prof. Minárová, aby som išiel reprezentovať školu v behu. Nechcel som ísť, lebo medzi tým som mal ešte ďalšie zranenie a navyše som si myslel, že nemám šancu medzi staršími. Nakoniec sa mi na Majstrovstvách okresu SŠ podarilo byť na 2. mieste a na krajskom kole obsadiť aj s dvoma super kamarátmi 2. miesto v poradí úspešných škôl. Okrem toho ma veľmi baví ľadový hokej, ktorý hrávam každú zimu, keď nie na rybníku tak na štadióne.

Juraj Šabo I.A

Keďže pochádzam z Kozároviec, mamina chcela mať zo mňa folkloristu, no mňa to skôr ťahalo k futbalu. Samozrejme, že ma v ňom rodičia podporovali. Na základnej škole som začal hrať florbal, mini futbal a venoval som sa aj atletike. No futbal vyhral a začal som hrať za Tj Lokomotíva Kozárovce. Vždy som naplno trénoval. Na základnej škole som sa i naďalej zúčastňoval rôznych športových súťaží, ako napríklad vo forbale, kde som získal 3. miesto. V atletike, cezpoľnom behu a minifutbale som dokopy získal 9 medailí. No najviac radosti mi aj tak robil "dedinský futbal", kde som sa svojím výkonom vypracoval na kapitána mužstva. V tejto pozícii sa už začali o mňa zaujímať rôzne

menšie kluby, ako FK Slovan Levice, neskôr Hamšíkova futbalová akadémia Jupie Podlavice, aj FC VION Zlaté Moravce. A tak po niekoľkých náročných tréningoch, kde ma skúšali na rôznych pozíciách, som sa ocitol v klube FC VION, kde som si už začal budovať môj futbalový sen. Hrávam tu už 3. sezónu. Okrem tvrdých tréningov na ihrisku musím trénovať aj individuálne, bez toho to proste nejde. Musím zvládať aj školu, čo je veľmi náročné. V 9. triede som sa rozhodol študovať na športovom gymnáziu buď v Banskej Bystrici alebo Nitre, kde som musel robiť talentové skúšky z atletiky ale aj futbalu. Nakoniec ma prijali na Športové gymnázium v Nitre. Na chvíľku som sa pohrával s myšlienkou venovať sa naplno atletike, ale čo myslíte, pre čo som sa rozhodol? Samozrejme, že pre futbal. Vo futbale momentálne zaznamenávam menšie úspechy, ako druhý najlepší strelec 2. ligy a hráč mesiaca september, čo ma veľmi teší. Aby som mal viac času venovať sa futbalu, tak som prestúpil na GJK.

Na športovom gymnáziu som si mal vybrať medzi školou a futbalom. Ale ja som chcel oboje, a spojiť sa to nedalo. Po príchode na novú školu som už stihol reprezentovať GJK vo futbale a v cezpoľnom behu, kde som sa slušne umiestnil aj napriek viróze. Zvládať školu i tréningy mi pomáhajú rodičia, ktorí ma vozia každý deň na tréning. Šport ma naučil pokore, disciplíne a hlavne tomu, že veci musím robiť na 100%, keďže bez práce nie sú koláče. A som toho názoru, že keď človek niečo chce, tak to aj dokáže.

Viktória Dubcová I.A

Počas môjho pôsobenia na základnej škole som sa venovala mnohým športom, ako je napríklad vybíjaná, futbal a taktiež aj beh.

V novej škole, Gymnázium J. Kráľa, ma začal lákať volejbal, a tak som sa rozhodla, že začnem chodiť na volejbalový krúžok, ktorý vedie pani profesorka Mihalková. Volejbal ma baví, venujem sa mu. Začiatkom novembra som sa zúčastnila Krajského kola aerobiku v Nitre, kde som sa prebojovala medzi 10 najlepšími dievčatami, ktoré postupujú na Majstrovstvá SR. Vôbec som postup nečakala, keďže tento

štvorhodinový maratón bol veľmi náročný.

Mimo školy taktiež rada vyplňam svoj voľný čas tancom, ktorému sa venujem už 11 rokov. Je to skvelý koníček, pretože pri ňom zabudnem na všetko, čo sa deje okolo mňa a sústredím sa len na to, čo práve robím. S tanečnou skupinou TS Piruett, v ktorej pôsobím, sme absolvovali mnoho súťaží, vďaka ktorým sme navštívili zahraničie (Maďarsko, Rumunsko). Stali sme sa dvojnásobnými majsterkami Slovenska a trojnásobnými majsterkami Európy vo výrazových tancoch.

Čo sa týka učenia, je to veľmi náročné, keďže chodím do školy a popoludní mám tréningy.

A či by som si vedela predstaviť tanec ako moje zamestnanie? Myslím si, že asi nie. Je to moja záľuba už od detstva, ale uživiť sa tancom v súčasnosti vôbec nie je ľahké. Nie som si celkom istá, aký je môj cieľ do budúcnosti, ale verím, že časom to zistím.

Nevšedné čítanie

Prinášame vám ukážku z prozaickej tvorby žiačky **Emmy Lacovej** z II.A triedy, ktorá bola ocenená 1. miestom v celoslovenskej literárnej súťaži Jozefa Braneckého.

Prihováram sa kocúrovi

Možno sa jej smútok celý čas skrýval medzi jej obľúbenými šatami visiacimi v šatníku a kým ich trhala z vešiakov, zabudla, že patrí k nej. Možno nezabudla a chcela za svojou búrkou, ktorá našu lásku prehĺbila do hlboko prázdneho priestoru, zanechať spomienku, okrem tej omamnej vône, presýtenej nevyslovenými výčitkami, slzami a ružami.

Keď schmatla koženú bundu a vybehla do bezsennej noci, za zatvorenými dverami sa začala písať stratená kapitola dlho odopieranej pravdy, ktorú do môjho výrazu vpísalo množstvo vyfajčených cigariet spolu s minimom spánku. Oblečený len do svojich tetovaní som hľadel na vyhasínajúce zelené oči, kde ohňostroje vybledli na sotva viditeľné iskry, na bledú tvár s fialovými podliatinami, ako znakmi prehry nad sebou, na strapaté gaštanové vlasy zmáčané potláčanými pocitmi a zakrvavené hánky od úderov do tvrdej reality. Nasledoval výbuch citov, ktoré nestiahla ani trpká chuť kávy na jazyku a po prvýkrát v živote som sa s ňou pohrával, akoby to boli jej pery plné klamstiev. Možno preto som si uvedomil, že celý ten čas chutila zatrpknutosť. Nebol som v poriadku a nebolo to správne. Smútok prichádzal v čoraz väčších vlnách a sediac na vrchole sveta, kde sa mi pod nohami rozprestieralo prázdne mesto, som ich nechal, nech ma zaplavia.

„Keď človek ľúbi, je to vlastne strašne nahovno,“ prihováram sa kocúrovi, „ a keď veľmi ľúbi, je to smutné.“

S plechovkou piva sa usadím na zemi a myšlienka nedoviesť určité záležitosti do konca a ukončiť ich predčasne, ma začínala viac fascinovať.

Želáme všetkým krásne sviatky, bohatého Ježiška a v novom roku zdravie a kopec dobrých ľudí okolo Vás.

